

[Gustav Pedersen.]

haft nogen divergens. Der har været divergerende mening om, hvorvidt finansudvalgets møder skulle være offentlige eller lukkede; men det betød jo ikke, at der var et modsætningsforhold, hverken mellem udvalget for forretningsordenen og finansudvalget eller, senere, mellem det specielt nedsatte udvalg og finansudvalget. Spørgsmålet var altså blot, hvilken vej der hurtigst kunne føre til den ønskede forenkling og den ønskede forankring af selve bevillingsretten, som vi allesammen er enige om bør ligge i folketinget.

Hvad angår det spørgsmål, det ærede medlem hr. Alfred Jensen stillede om, at en protest til finansudvalget vedrørende et aktstykke skulle have opsættende virkning, vil jeg sige, at det har jeg ingen kompetence til at svare på; men jeg vil tro, at det vil være ugørligt at opstille dette som en almindelig regel. Det, der nemlig er meningen med ansøgninger til finansudvalget, er jo normalt, at man søger en bevilling, der pludselig er dukket op som et krav, der ikke kan afvises, af hvilken grund man ikke har tid til at afvente normal bevilling på tillægsbevillingsloven eller finansloven, inden man afholder den pågældende udgift. Det vil altså sige, at det er uforudsete udgifter, der er tale om, og hvis et enkelt medlems indsigelse kan medføre en længere opsættelse, vil det i virkeligheden kunne komme til at betyde, at store værdier kan gå tabt, idet der i forbindelse med en sådan bevilling kan være tale om foranstaltninger, hvis ikke-udførelse kan betyde, at værdier bliver ødelagt. Derfor kan jeg ikke give det ærede medlem hr. Alfred Jensen et sådant tilsagn.

Det er klart, at hvis et medlem kommer ud for et aktstykke, hvori der anmodes om en bevilling, som vedkommende medlem er betænkelig ved, og det pågældende medlem ikke hører til et udvalgsberettiget parti, har vedkommende den udvej at henvende sig til finansudvalget, og hvis der virkelig er ønske om en offentlig behandling af sagen, må det selvfølgelig give finansudval-

get så meget større ansvarsfølelse overfor netop denne sag; men at gå så langt, som det ærede medlem har antydnet, har jeg ikke nogen kompetence til at give tilsagn om — og jeg er altså heller ikke sikker på, at det overhovedet ville være gennemførligt.

Jeg forstår udmærket godt det ærede medlem hr. Jensen-Brobys betænkeligheder ved den kollision, der er risiko for, såfremt finansudvalget skal gå i gang med et stort og måske lidt forceret arbejde med tillægsbevillingslovforslaget på et tidspunkt, da man måske ikke er færdig med ændringsforslagene til finansloven; men jeg vil gerne i den anledning sige, at meningen med udskydelsen af finanslovforslagets fremsættelse til november måned var jo, at man skulle få så meget færre ændringsforslag til finanslovforslaget. Jeg er helt klar over, at de forventninger, finansudvalgets medlemmer måske har næret i denne forbindelse, ikke er blevet opfyldt; men jeg vil gøre opmærksom på, at det jo drejer sig om et overgangsforhold. I første omgang vil der vel altid være tilpasningsvanskeligheder; men jeg tror, jeg har lov til at sige, at finansministeriet selvfølgelig må gøre sig fortrolig med, at man, når man har givet ministeriet 2 måneder mere end forhen til udarbejdelse af finanslovforslaget, ikke kan tage så mange ændringsforslag som tidligere — for ellers bliver der jo ingen mening i det.

Må jeg udtale et almindeligt ønske om, at der vel må komme en periode, hvor prisforholdene ligger noget mere i ro end nu og derved gør det unødvendigt, at der stilles så mange ændringsforslag alene på basis af prisforskydninger.

Altså, jeg håber, at det ærede medlem hr. Jensen-Brobys betænkeligheder vil vise sig at være større, end den fremtidige praksis begrunder, og jeg håber i alle tilfælde, at finanslovforslaget ved fremsættelsen må fremtræde med et så meget fyldigere stof, at ændringsforslagsarbejdet kan blive noget begrænset.

Hvad angår det af det ærede medlem rejste spørgsmål, om der vil blive større magt